

Tôi không nghĩ rằng phải rời bỏ nước ra đi 11/80 đã qua, để nhận tất cả hậu quả ngay nay.

Thực sự mà nói sau khi anh Thiện, A. Thông, A. Vinh các anh lần lượt ra đi, để lại một sự "nguyệt thổ" cho kẻ ở lại. Hai lần mới tôi lên kinh tế 4; và đã làm đảo điên tình thân; kẻ ca A. Xuất cũng vậy. Kẻ ra "chàng Long" rất có cảm tình với tôi, cũng có trí hoạn giúp đỡ, bao che nhưng cũng vẫn có áp lực, và phương cách đe dọa của CS, chặn ngậy! Thôi mà chuyện cũ nhắc lại cũng chỉ càng cảm tức, càng phẫn uất.

Bây giờ thực tế đang sống đất Nauy. Phải đối phó bao nhiêu sự việc đường đầu. Việc khó khăn thứ nhất là phải gặp ngay sinh ngữ khó khăn. Nó không giống Anh hay Pháp; mà lơ lơ khó đọc khó nhớ, thêm vào văn phạm rườm rà phức tạp. Qua đã 2 năm mà học nói những câu thông thường chưa xuôi. Câu nói 3 hồi để ngược ba hồi lộn xuôi. Nó thực là khó về kết cấu câu văn phạm. Thêm vào cuộc sống hiện nay ở xứ này. Các anh cứ tưởng cho rằng các nước Bắc Âu có cuộc sống cao. Theo tôi nghĩ không phải hẳn vậy đâu. Nhưng họ gần khỏi CS Nga Sô, họ sợ dân lam loan, bằng cách dùng kinh tế chỉ huy, nghĩa là CS nắm bao tử, đang này nhà nước nắm kinh tế tiền tệ. Tất cả điều gì sinh hoạt qua tiền. Nhưng không tiền là không thể hoạt động gì được cả.

Anh có thể tưởng rằng giữa 1 nước văn minh Bắc Âu còn có những câu chuyện "học tro" đi lượn tung vò chai bia để bán lại để uống 1 chai nước ngọt giải khát hay dành tiền mua sách vở chi dung. Vì cha mẹ chúng chỉ cho 50 Kr mỗi tuần không đủ tiêu. Hoặc tại ga xe lửa có những người nằng đi lượn lại những đồ ăn thừa của hành khách bỏ lại để ăn. Tôi nói thì cũng không bao giờ đúng, vì mỗi quốc gia nào cũng có mặt tốt, mặt xấu khuyết điểm của nó. Nhưng trái lại thì tổ chức cổ câu xã hội sít sao; ít huyên náo ồn ào như các xứ khác.

Lại thêm nữa; các anh đi Mỹ còn hy vọng vươn lên cho con cái, cho bạn thân, con ở đất nước này chỉ mong ý thức phục dịch thôi "nghĩa là chỉ làm kiếp cu-ly" kiếm tiền sống qua ngày. Bởi lẽ tất cả các bậc trí thức, cao học, đại học, bác-sĩ, kỹ-sư qua xứ này là trở nên "zero". Không còn sự dụng lại bất cứ nghề nghiệp gì có trước. Cụ thể bạn ta Huỳnh-Khương-Hữu, cũng chỉ làm công nhân mặc dù tôi chưa có dịp liên lạc với anh ấy. Cũng may mắn lắm lắm một số nhỏ, một vài bác-sĩ học lại 3, 4 năm xứ dung như y-ta, cần phạm nhiều ngôi chơi xởi nước.

Thêm vào sự học thì tất quả bị đất. Không có một hướng vọng gì cho tương lai số chúng 4000 người Việt tại Nauy chỉ có dưới 100 SV được vào các phân khoa đại học, nhưng cuối cùng khi ra rồi cũng nhia bằng mà xem chơi, không ai muốn; phá nước cũng bỏ tay, ưu tiên cho dân bản xứ hơn. Nên cũng đa phần bỏ dở ở năm 2, 3 để đi kiếm việc làm. Chưa kể sự gạn lọc ở các lớp dưới càng khùng khệ hơn nữa. Từ lớp 9 lên lớp 10 (tương đương để từ VN. lên để tam) số học sinh hàng năm chỉ cho lên độ 30%; còn 70% phải đi học nghề lao động; 30% học lên Gyunnas tức tam, nhị, nhất VN., cuối cùng chỉ còn độ 3-5% vào lot đại học mà danh riêng ưu tiên cho dân bản xứ. Mũi tet da vàng thì họa hãm lam mới lọt vào được một vài mạng. Còn sự thức công việc làm thì lại càng thêm hơn nữa. Nghĩa là trong số người Việt tỵ nạn chỉ độ 1/10 số người đi làm, còn lại là ăn không, ngồi rồi, nhận tiền thất nghiệp một cách miễn cưỡng. Dĩ nhiên là cũng ế a học nghề nó nghề kia, tiền, hạn, ông nước v ... v.... nghề nào cũng phải kéo dài 2, 3 năm. Nghề hót tọc học 3 năm, đại khai như vậy để anh thầy cái khó khăn ở đất nước này, tiana rằng đang tay nhận tiền trợ cấp là 1 cách bắt đác đi. Nên do đó anh không lấy làm lạ là cuộc biểu tình xuống đường tháng 6/7 vừa qua ở Nauy. Trước viên vọng như vậy, bản thân chẳng gì, con cái bẽ tắc, như vậy thì làm gì đây? Dù rằng trong đầu óc đầy suy tư nhưng mà chẳng cái nào ăn nhập cái nào cả. Học hành cũng đổ đờ ừng ừng "thầy đồ thổ vung". Lại càng gẹo ngạn tuổi càng cao, sức khỏe càng mòn mỏi theo thời gian, nhất là phải chống chọi với khí hậu mệnh danh là "tử địa" 8 tháng của đất nước này. Đa phần đa qua xứ này gần như tề liệt. Lại hay xảy ra bệnh phụ thưng, sưng khớp và bệnh tế thấp lan tràn hàng năm.

Nhưng sự việc như vậy, anh thầy dù rằng kiên nhẫn đến đâu cũng phải nản lòng. Duy chỉ còn cách an phận, giống như các cụ già non. Ngay ngày chấp nhận số phận và chấp nhận sự việc xảy ra như vậy. Đẳng khác lúc nào cũng nhớ vào đồng tiền xã hội. Họ cắt một vai rúp, thì là cả nhà gia đình đều "bơ tay" mà chờ chết! Chưa kể đến những gì

(tiếp trang 62)